Gheorghe Costea

Răspunderile lui Traian Boeru

în cazul

IORGA – MADGEARU

– O punere la punct –

Madrid, 1963

Colecţia "Omul Nou"
1992
Miami Beach, Fl., U.S.A.

O PUNERE LA PUNCT

RASPUNDERILE LUI TRAIAN HOERU

IN

CAZUL IORGA - MADGEARU

Orice legionar care mai pàstrcazà cât de puțin respect față de trecutul mișcàrii și sacrificiile celor càzuți nu poate simți decât cel mai mare desgust față de svârcolirile lui Traian Boeru de a-și renega participarea lui la împușcarea lui Iorga și Madgearu și a arunca asupra mișcàrii sau asupra altor camarazi ràspunderea acestei fapte.

Toți legionarii cunosc adevàrul, chiar și acei cari s'au - desonorat, acceptând sà facà parte din așa zisul "Consiliul de Onoare" dela Paris. Boeru nu numai cà a participat la executarea lui - Iorga și Madgearu, dar el a fost inițiatorul și organizatorul expediției, el a târît în nenorocire și pe ceilalți legionari cari au luat parte, fiind aceștia de bunà credințà și indușsi în eroare de el.

Imi îngàdui așadar ca în fața abominabilei atitudini a aceluia care a fàcut parte cândva din rândurile noastre iar astàzi servește intereselor dușmane, sà adaug și eu màrturiile și amintirile - mele, pentru a completa o paginà care nu s'a scris încà:

1) Boeru a fugit în Germania fiind urmàrit de guvernul Antonescu și pus sub acuzare pentru asasinarea lui Iorga și Madgearu. El era piesa principalà pe care voia sà punà mâna poliția în aceastà

afacere. In vara lui 1941 a fost judecat în lipsà de càtre Tribunalul Militar al Capitalei şi condamnat la moarte pentru aceastà faptà.

2) Cât timp a fost la Rostock şi mai târziu în lagàrul dela Buchenwald niciodatà Boeru nu şi-a tàgàduit fapta. Dimpotrivà, - pretutindeni apàrea ca şef al echipei care a executat pe Iorga şi - Madgearu şi părea chiar mândru de acţiunea lui de ràsbunare a Càpitanului. Nici prin cea mai uşoarà aluzie nu a încercat vreodatà sà se disculpe. Niciodatà fapta lui nu a fost obiect de controversà. Singura lui jenà provenea din faptul cà ştia cà acţiunea lui a fost condamnatá de Comandant şi de toţi legionarii.

3) In ţarà am tràit aceeaşi situaţie. Eram la Galaţi când s'au petrecut aceste fapte. Nu ajunsese la urechile mele niciun nume dintre cei cari luaserà parte la execuţia dela Jilava şi nici dintre cei ce împuscaserà pe Iorga şi Madgearu, afarà de Boeru. Numele lui a circulat cu o iuţealà fulgeràtoare în toatà ţara. Prin ce minune numele lui Boeru a devenit atât de popular în legàturà cu împuşcarea lui Iorga şi Madgearu, dacà el n'a avut decât un amestec tangenţial în aceastà chestiune, cum pretinde?

4) In timpul şederii la Rostock şi apoi în lagàr, Boeru nu a fost prea sgârcit cu destàinuirile. A spus, ba la unii, ba la alţii, cum s'au petrecut faptele. Imi aduc aminte cà odatà a povestit la un cerc mai larg de legionari. Deşi eu nu m'am interesat direct de chestiune, càci respectam tristeţea unor oameni cari erau conştienţi cà fàcuserà un mare ràu mişcàrii şi erau oarecum ţinuţi la - marginea grupului, fàrà sà vreau am aflat câte ceva, ba dela Boeru - ba dela ceilalţi coechipieri, ba dela alţii cari auziserà dela Boeru. Din tot ce am auzit şi tot ce pot sà-mi rememorez, iatà cum s'au petrecut faptele:

Boeru, cu o echipà, a ridicat de acasà pe Madgearu, pretextând cà e vorba sà dea o declaraţie. Omul s'a despàrţit foarte liniştit de soţie, după ce i s'au dat aceste asiguràri de un grup de - legionari, pe cari îi putea urî ca adversari, dar îi considera oameni de onoare. Madgearu a fost transportat la un subcentru legionar

de Ràsleți, mi se pare depe Calea Griviței. Aici, a fost làsat sub pazà în mașinà, iar Boeru a intrat în sediu, unde se afla un mare - grup de legionari.

In fața tuturor, Ilie Olteanu s'a adresat atunci lui Boeru cerîndu-i ca, în calitatea lui de Comandant-Ajutor, sà dispunà ca sà se respecte cuvântul dat lui Madgearu la plecare și omul sà fie pus în libertate dupà luarea declarației. Boeru nu numai cà n'a intervenit, dar l-a repezit pe Olteanu, ràspunzându-i în fațà cu un categoric "nu", apoi întorcându-se càtre toți legionarii, cari fàceau cerc, a strigat pe un ton violent, însoțind vorba lui de un gest tàios, - "aprob". Imediat, dupà aprobarea datà de Boeru, mașina cu Madgearu s'a pus în mișcare în direcția Ploești.

Este adevàrat cà Boeru n'a însoțit echipa care a plecat cu Madgearu. Dar viața acestuia se afla în mâinile lui. El a avut ultimul cuvânt și el a dat deslegare echipei sà plece spre locul de - execuție.

Dupà aceastà scenà, s'a adresat legionarilor prezenți, cerându-le sà iasà din rânduri "trei tràgaci buni". S'a urcat apoi repede într'o altà mașinà luându-se dupà mașina care transporta pe Madgearu.

5) Afirmația din protocolul așa zisului Consiliu de Onoare dela Paris cà Boeru arestând pe Madgearu n'a fàcut altceva decât sà execute un ordin al mișcàrii "în cadrul màsurilor generale luate pentru arestarea fruntașilor politici, adversari ai Mișcàrii Legionare" este o infamie. Mișcarea Legionarà n'a luat nicio màsurà, nici "generalà" nici parțialà, de arestare a fruntașilor politici, adversari ai ei. Mișcarea Legionarà nu s'a atins de cadrul politic al țàrii, ci a cerut sà fie arestați exclusiv acei cari au participat direct la asasinarea Càpitanului, a lui Clime, Banea, Totu, Cotigà și a întregei elite legionare. Apoi, nu mișcarea a luat aceste màsuri, ci guvernul național-legionar, care se afla sub conducerea Generalului Antonescu. Arestàrile au fost confirmate de Comisia de Anchetá, instituità de Conducàtorul Statului, și alte arestàri au fost ordonate de aceeași Comisie, independent de mișcare. Ii supàrà oare pe -

membrii din Consiliu cà strangulatorii Càpitanului au fost arestați și au avut cunoscuta soarte, càci altfel nu se explicà tendința de-a-i asimila "fruntașilor politici, adversari ai Mișcării Legionare"?

Iorga și Madgearù nu au fost trecuți pe lista celor cari trebuia sà fie arestați, din motivele pe cari le-a explicat prea bine Comandantul. Dacà era vorba sà fie arestați, nu era nevoe sà se aștepte ziua de 27 Noembrie și nici intervenția lui Boeru. Nici - Iorga și nici Madgearu nu se ascundeau. Ei puteau fi ridicați și - depuși la Jilava oricând, dacà ar fi existat aceastà intenție.

Insfârșit, dacà era vorba de arestare ordonatà, nu era nevoe sà se recurgà la Boeru și ceilalți funcționari dela Cooperație. Poliția Statului era în mâna legionarilor; paralel cu ea, exista - apoi poliția legionarà, care n'a fost desființatà decât dupà aceste evenimente. Dece ar fi apelat mișcarea tocmai la niște funcționari dela Cooperație ca sà facà aceste arestàri, când avea la dispoziție atâteà organe de execuție? E de neînțeles. Boeru n'a fost pus la Cooperație sà facà operații de poliție, ci sà facà cooperație, iar dacà se simțise chemat de destin sà ràsbune pe Càpitan, atunci trebuia sà suporte cu demnitate consecintele, așa cum i se cuvine unui legionar.

Dece, însfârșit, unicul punct unde s'a petrecut aceastà - gravà transgresiune a disciplinei legionare a fost la Serviciul lui Boeru? Dacà ar fi fost vorba de "màsuri generale", ar fi pornit toți legionarii din toatà țara sà vâneze pe politicieni.In afarà de - Boeru și grupa lui, mișcarea a pàstrat o liniște și ordine perfectà dupà acțiunea dela Jilava, Se vede cât de colo cà este vorba de un caz izolat.

Este adevàrat cà Boeru, când s'a prezentat în fața celorlalți camarazi dela Cooperație și dela subcentru, a declarat cà se aflà în posesiunea unui mandat, cà are "ordin". Dar aceastà declarație a fost un abuz al lui, o invenție, pentru a fi crezut și urmat. Altminteri nu-și putea întocmi echipa și nu putea sàvârși acțiunea. El putea sà știe atâta lucru, ca vechiu legionar, cà un or-

din atât de grav nu poate fi executat fàrà o verificare. El putea sà se informeze la Secretariat sau la Președenția Consiliului. El n´a voit sà știe de nimeni în acel moment. A refuzat orice contact cu - autoritatea competentà și, ca un apucat, i-a luat pe Iorga și Madgeru și i-a împușcat. Cunosc cazul unui camarad care luase parte la - expediție și care aflând după aceea cà acțiunea fusese întreprinsà - exclusiv pe ràspunderea lui Boeru, a plâns toatà noaptea de amar și desperare.

6) Tot în faimosul protocol, ticluit cu îndemânare ca sà-l scoatà basma curatà pe Boeru din sângeroasa acțiune, întreprinsà cu bunà știință și voință a lui, se mai spune cà "juriul a constatat cà hotàrârea Domnului Traian Boeru de a làmuri în ce màsurà domnia-sa a avut sau nu vreun rol în desfàșurarea tristului eveniment în cauzà, n´a fost o acțiune de ultimà orà, ci un gând care-l urmàrea de multà vreme și pentru realizarea càruia domnia-sa a și întreprins o seamà de inițiative, de care juriul a luat cunoștință".

Perfect de acord cu constatàrile juriului cà hotàrîrea - aceasta, adicà hotàrîrea de a se desprinde de responsabilitàțile - crimei, n´a fost o "acțiune de ultima orà" a lui Boeru, ci un gând - care l-a muncit de mai multà vreme, exact vorbind chiar din momentul ce și-a dat seama ce tràsnaie a fàcut și în ce bucluc s´a bàgat. In consecință, chiar de a doua zi "a întreprins o seamà de inițiative", destinate mai întâiu sà-l scape dela moarte și apoi sà se spele pe mâini de crimà. Juriul nu are de unde sà cunoascà toate manevrele lui Boeru în aceastà direcție. Eu care cunosc clientul lor mai - bine decât toți laolaltà, îmi permit sà le completez informația, fàcându-le portretul real al individului.

Intotdeauna m´am întrebat ce-a càutat omul acesta în mișcare, care toatà viața lui a umblat după combinații, învârteli și afaceri. E un tip pe care nu-l intereseazà în fond decât coloanele de profit și pierdere. A intrat în mișcare, fiindcà era tânàr și ca - orice tânàr a fost atras de chipul Càpitanului și apoi de iureșul - formidabil al Legiunii. Dar n´avea nicio vocație pentru eroism sau sacrificiu. Este adevàrat cà Boeru, același om care-și calculeazà -

cu meticulositate şansele existenţei, are din când în când ieşiri - inexplicabile, e prada unor impulsuri necontrolate, şi atunci se angajează în acţiuni cari îi depăşesc posibilităţile lui omeneşti.Când însă vede că primejdia îl încolţeşte, dă înapoi din toate puterile - şi reuşeşte întotdeauna să găsească o portiţă de scăpare.

In lagărul dela Vaslui, unde am fost împreună, s´a strecurat câne-câneşte. A ieşit înainte de căderea lui Călinescu şi înaintea mea, deşi se afla într´o situaţie mai grea decât mine. Toată lumea s´a mirat cum de a putut scăpa aşa de repede, pentrucă el fusese prins în legătură cu un grup care pregătea acţiuni ofensive contra regimului şi toţi aceştia erau puşi pe o listă specială, iar în noaptea de 21/22 Septembrie au fost împuşcaţi. Mă întreb până astăzi ce pene a lăsat Boeru în mâna poliţiei?

Cunoscându-i firea, am rămas surprins când am aflat că tocmai el s´a găsit să răsbune pe Căpitan în persoana lui Iorga şi Madgearu.. Nu mi-am putut explica altminteri decât că a fost luat de - "corentul fatal". Cine ştie ce şi-a imaginat, că îşi va câştiga o mare faimă în mişcare cu isprava lui. A fost ameţit de acţiunea dela Jilava şi nu voia să rămână mai prejos. Apoi e uşor a face pe - eroul la adăpostul regimului legionar!

Sigur este că Boeru nu s´a gândit din primul moment la Iorga şi Madgearu. El a plecat mai întâiu în căutarea lui Tătărescu şi Argetoianu şi numai după ce nu i-a găsit pe aceştia, având norocul să fie ridicaţi de poliţie, i-a substituit cu Iorga şi Madgearu. Boeru vroia să se afle şi el în treabă în această zi mare, să nu scape momentul. Il întreb pe Boeru, când s´a dus după Tătărescu şi Argetoianu tot din "ordin" a lucrat? Si după ce nu i-a găsit, a raportat cuiva şi a primit alte ordine, şi anume să aresteze pe Madgearu şi Iorga?

Fără îndoială, Boeru, după împuşcarea lui Iorga şi Madgearu, şi-a dat seama imediat că a făcut o proastă afacere. Fusese informat că Comandantul umblase toată noaptea după el ca să-l împiedece dela săvârşirea faptei. Cum să iasă acum din încurcătură? Cred - că din acel moment şi până astăzi Boeru n´a avut decât această unică

preocupare, ce sà facà, ce manevre, ce tertipuri, ce combinații, ca sà scape de pedeapsà și apoi de povara ràspunderilor.

Eu nu cred cà a fost sincer nici în declarațiile ce le-a fàcut în fața Comandantului, la reședința Lupeștii. El a luat poza ràsbunàtorului, pentru a impresiona pe Comandant și toatà lumea legionará. El a calculat bine situația și și-a dat seama cà cea mai bunà acoperire, în acel moment, era sà se așeze sub ocrotirea jertfei Càpitanului. Desgroparea osemintelor dela Jilava umplea de legitimà mânie sufletele tuturor legionarilor.

La Rostock, în Germania, și-a càutat alt ocrotitor, pe Comandantul însuși. Era supra-devotatul Comandantului, pânà la provocare. Eu care am fost toatà viața un soldat al Gàrzii de Fier și - așa am învàțat dela Càpitan, sà-mi urmez șeful și la bine și la - greu, eram desgustat de atitudinea lui, càci știam cà nu are la bazà un fond de adevàr. In Germania cine putea sá împiedice executarea cererei de extràdare care fusese fàcutà, în cazul sàu, de guvernul român guvernului german, decât blocul compact al mișcàrii? Atunci Comandantul era bun, era excelent, atunci Boeru sàrea ca ars, - când cineva încerca sà asvârle un cuvânt de criticà. Mereu spunea cà el va fi ultimul care va pàràsi pe Comandant, pentrucà omul acesta i-a scàpat viața și s´a purtat leal cu toți camarazii lui, chiar și cu acei cari i-au fàcut numai necazuri. Si acum unde e Boeru si unde sunt eu? Supra-zelosul Boeru se aflá printre cei mai mari dușmani ai Comandantului, iar eu continuiu sà servesc aceluiași principiu pe care l-am învàțat de când am întrat în mișcare.

In lagàrul dela Buchenwald i-a mai slàbit entuziasmul, A adoptat o atitudine de prudență și rezervà.

După ieșirea din lagàr, la Viena, s´a tras de tot la fund. In scrisoarea lui, Boeru spune cà "în toamna anului 1944, s´a despàrțit sufletește" de Comandant. Ce e aia, e greu de explicat. Numai Boeru poate sà o priceapà. Comportamentul lui la Viena a mers pe - linia lui tradiționalà. Nu s´a despàrțit de Comandant nici sufletește și ici altfel. Dar n´a trecut nici cu grupul mic, Cu pàcatul

care îi stătea în spinare, nu era oportun. A adoptat o a treia poziţie. S'a retras undeva într'un oraş din Germania şi nu l-a mai văzut nimeni. Fără a renunţa la ocrotirea guvernului dela Viena, s'a ferit să participe la acţiunile întreprinse de acest guvern contra comunismului. Era prea riscant pentru pielea lui scumpă, căci trebuea să meargă fie la armata naţională fie în echipe sau să lucreze în serviciile administrative ale guvernului. Niciuna din aceste perspective nu-i surâdea. Apoi ca om precaut, se gândea şi la sfârşitul războiului. Voia să-şi creeze un alibiu dacă Aliaţii vor decide arestarea şi extrădarea tuturor legionarilor.

După prăbuşirea Germaniei, a reapărut la Muenchen unde a înjghebat mai multe întreprinderi, care toate au dat faliment. Boeru continuă să rămână cu Comandantul, deşi "era despărţit sufleteşte de el". Dar el nu se mulţumeşte să-şi vadă de afaceri, ci mereu se îmbulzeşte ca să joace şi un rol politic în Germania. Comandantul nu îi acordă această anoare,căci Boeru nu era un om cu care să te poţi afişa în public. Decâteori încerca să forţeze nota, Comandantul îi trimitea vorbă să-şi vadă de afacerile lui şi să lase mişcarea în pace. Situaţia mişcării şi aşa destul de grea, ar fi devenit şi mai grea, lansându-l pe Boeru în viaţa politică.

Insfârsit, odată cu ruptura din 1954, i s'a părut lui Boeru că a sosit momentul să iasă din carantina politică în care îl ţinea Comandantul. A fost cel mai activ agent al rupturii. S'a sbătut ca un şarpe, a călătorit, a scris în toate părţile, pentru a produce confuzie şi a determina pe legionari să-l părăsească pe Comandant. "Pe aici nu mai e nimeni cu Horia Sima. Voi ce mai aşteptaţi? Luaţi atitudine", trâmbiţa Boeru în toate părţile. Motivele lui "morale", sigur că erau de altă natură decât ale celorlalţi. Planul negustorului era ingenios: dacă e lichidat Horia Sima, arunc şi păcatul meu asupra lui, şi atunci nu mai îmi stă nimic în cale ca să deviu şi eu o persoană onorabilă şi chiar să mă avânt în viaţa politică.

Iată omul! Boeru care altădată jura că el va fi ultimul care să-l părăsească pe Comandant, s'a năpustit cu cea mai mare sete ca să-l isbească într'un moment greu al vieţii lui.

In 1954 m´am întâlnit cu Boeru la Muenchen. Era întovărășit de Virgil Popa și Laurian Tâlnaru.

- Ei, dragà Ghițà, îmi spune, și eu am fost un entuziast ca tine, dar m´am înșelat.

- Dacà aș fi eu în situația ta, i-am ràspuns, și nu aș avea curajul sà-mi trag un glonte în cap, mi-aș pune cenușà pe cap și aș tàcea.

- Deci, nu-mi ràmâne decât sà mà împușc?

- Cred cà da.

Lucrurile nu s´au desfășurat tocmai pe placul lui Boeru.- Noua situație politicà creatà în mișcare nu i s´a pàrut suficient - de favorabilà pentru a lansa versiunea proprie a asasinàrii lui Iorga și Madgearu.

Intre timp Boeru își îmbunàtățise simțitor situația materialà, fie cà ultima întreprindere l-a pus pe picioare fie din alte surse. El știa cât de sensibili sunt exilații la chestiuni materiale, ce ușor poate fi captatà o conștiințà cu ceva bànișori, dați, - bine înțeles, cu cele mai onorabile intenții. El s´a pus atunci pe treabà ca sà-și creeze o rețea de prietenii, de alianțe, o platformà de unde sà poatà provoca o "clarificare" a cazului Iorga-Madgearu în sensul dorit de el.

Actiunea lui a fost ușuratà și de anarhia care domnește - rândurile fraților separați. Intr´un astfel de mediu, cu obiectivele neclarificate, cu plafonul de manifestare redus la o formula negativà, Boeru a operat ca în Codrul Vlàsiei, convertindu-se în - scurt timp într´un fel de eminențà cenușie a lor. A disolvat și - distrus tot ce mai ràmàsese sànàtos, substituind acțiunile și obiectivele mișcàrii cu acțiunile și obiectivele lui proprii. Camarazii noștri puteau foarte bine ca și dupà despàrțire sà continue paralel aceeași luptà, dar sub inspirația nefericità a lui Boeru au lichidat toate pozițiile legionare din Germania, acceptând sà devinà materie primà pentru activitàțile politice ale altora.

Boeru și-a càutat tovàràșii și în afarà de mișcare. In - primul rând a legat prietenie cu Generalul Gheorghe, pe bazà de be-

neficii reciproce: Boeru şi-a luat angajamentul sà-l ajute pe Generalul sà devinà vedetà politicà a românilor din Germania şi în schimb Generalui îl va ajuta pe el sà iasà de sub acuzaţia cà a omorît pe Iorga şi Madgearu. Înţelegerea a fost respectatà. Inainte de ruptură, toate asociaţiile româneşti din Germania erau controlate de legionari. In urma acţiunii lui Boeru, în fruntea acestor asociaţii s'a coocţat Generalul Gheorghe, iar legionarii devin figuri şterse în jocul politic al altora. In schimb Generalul a devenit un fel de portavoce al lui Boeru, Când se vorbea de Boeru, Generalul îi lua apàrarea: "Boeru nu e vinovat, e o victimà, el a fost obligat sà ţinà anumite secrete, alţii sunt responsabili".

Si acuma sà venim la "acţiunea de ultima orà" a lui Boeru la scrisoarea pe care acesta i-a adresat-o Comandantului, cerându-i làmurirea cazului sàu, scrisoare care s'a publicat şi în ziare. Care e originea acestei scrisori?

Mai întâiu trebue precizat cà niciodatà pânà la aceastà datà Comandantul nu a fost solicitat de Boeru sà-i làmureascà cazul Niciodatà Boeru nu a pus aceastà problemà. Este pentru prima oarà de 20 de ani, când vrea sà intre în legàturà cu Comandantul pe aceastà temà. Ce l-a determinat aşadar? Iniţiativa nu a fost a lui Boeru, adicà nu Boeru s'a gândit sà-i scrie Comandantului, ci toatà chestiunea pleacà dela Madrid. Le Madrid, Boeru are un bun prieten pe Aurel Ràuţà, inginer agronom ca şi el, şi care, în ţarà, lucrase la aceeaşi instituţie cu Boeru, la Cooperaţie, în afarà de funcţiunea ce o îndeplinea la Ministerul Agriculturii. Astàzi, deasemenea Boeru şi Ràuţà au strânse legàturi de afaceri, Ràuţà l-a avizat pe Boeru cà la Tipografia Benzal din Madrid, unde lucreazà şi el, se aflà la cules o carte a lui Horia Sima, referitor la "Cazul Iorga - Madgearu". Era foarte uşor sà afle. dupàcum şi noi am aflat cà Rauţà finanţeazà sau contribue la finanţarea colecţiei "DACOROMANIA". Tipograful nu se ferea de români. Ca urmare a acestei informaţii, Boeru se gràbeşte sà trimità cunoscuta scrisoare Comamdantului, utilizând canalul lui Ràuţà, pentru a fi sigur cà ajunge la destinaţie..

Cum cunosc bine această chestiune, îmi permit să intru în amănunte, pentrucă desvăluie sistemul de lucru caracteristic lui - Boeru.

Comandantul a făcut cunoscutele declarații despre "Cazul-Iorga-Madgearu" pentru a lămuri cazul Iorga-Madgearu și odată cu el ansamblul politicei de sancțiuni urmărite de guvernul național-legionar. Participarea lui Boeru nu prezenta alt interes decât acela al unui episod în cadrul general al evenimentelor. Comandantul nu putea spune decât ce-a văzut și trăit el în acel moment, un Boeru - care crease o gravă problemă mișcării, dar care părea iluminat de - gândul răsbunării, care nu putea suporta ca uneltitorii asasinării Căpitanului să mai trăiască, în timp ce osemintele lui, arse de vitriol, se desgropau la Jilava. Aceasta rezulta din toată atitudinea lui, din gesturile lui, din vorbele lui. Că mai târziu Boeru - s'a demascat a fi un om de nimica, aceasta nu l-a împiedecat pe Comandant să-l înfățișeze așa cum i-a apărut când l-a întâlnit în - Aleea Vulpache, după împușcarea lui Iorga-Madgearu. "Istoria, adevărata istorie, îmi spunea Comandantul, nu se scrie modificându-o - după interesele prezentului. Acei care au participat la eveniment și falsifică conștient și voit evenimentul se fac culpabili de asasinat al adevărului istoric și cu această desfigurare a faptelor altora se desfigurează pe ei înșiși și nu mai sunt capabili de nicio acțiune generoasă și constructivă. Așa procedează comuniștii. Ei - nu scriu istorie, ci asasinează istoria unui popor, deformându-o după interesele lor imediate. Ca să scrii istorie cu gând cinstit, - cu gândul de a fi un martor al adevărului, trebue nu numai să-ți - reamintești cu cât mai mare exactitate evenimentul pe care l-ai - trăit, dar și starea sufletească în care te aflai în acel moment. - Căci această stare sufletească explică natura acțiunilor pe care - le-ai săvârșit".

Pentru Boeru nu s'ar fi deranjat Comandantul. Cazul lui Boeru era clar. El a organizat expediția contra lui Iorga și Madgearu și el și-a asumat răspunderea faptei. El a fost acuzat de - justiția antonesciană și condamnat la moarte. Dupăcum era clar cazul mișcării și al conducerii ei. Niciodată Antonescu n'a încercat

sà extindà ràspunderea asasinàrii lui Iorga şi Madgearu asupra mişcării în totalitatea ei sau asupra conducerii ei, nici când s'au săvârşit aceste fapte, în Noembrie 1940, şi nici mai târziu, după 23 Ianuarie 1941, în procesele cari au urmat. Grede cineva cà dacà Antonescu ar fi avut cea mai uşoarà dovadà de participare a conducerii legionare la expediţia contra lui Iorga şi Madgearu, nu s'ar fi nàpustit cu sete pe această ocazie? Dar Generalul fusese martor la stràduinţele desperate ale Comandantului de a-i salva pe Iorga şi Madgearu, după cum îi salvase pe Tàtàrescu şi Argetoianu. Evidenţa l-a constrâns sà dea înapoi.

Declaraţiile referitoare la cazul Iorga Madgearu au fost fàcute în cursul anului 1960, în mai multe întrevederi cari au avut loc între Comandant şi Càpitanul Stefànescu-Govora. In toamnà lucrarea era terminatà şi aştepta ultimele revizuiri. In Decembrie 1960, a fost datà la tipar şi în Martie 1961 a fost terminatà.

Scrisoarea lui Boeru datează din 26 Ianuarie 1961 şi a ajuns în mâinile Comandantului, prin Aurel Ràuţà, la mijlocul lui Februarie. Dupá o lunà dela primirea scrisorii lui Boeru, cartea Comandantului ieşea de sub tipar. Legàtura dintre scrisoarea lui Boeru şi iminenta apariţie a declaraţiilor Comandantului în cazul Iorga Madgearu este clarà. Boeru nu ar fi scris această scrisoare Comandantului, cerându-i sà-i "clarifice" cazul, fàrà de ştirea primità dela Madrid. Dupà toatà campania de acţiuni duşmànoase întreprinse contra Comandantului, n'ar mai fi cutezat sà facà acest pas. Un ultim simţ de ruşine l-ar fi reţinut. Dar ştirea dela Madrid l-a determinat sà treacà peste orice rezerve. El s'a gândit cà este mai bine sà o ia înaintea càrţii, pentru a dovedi mai târziu cà el a fàcut demersurile necesare pentru làmurirea situaţiei lui şi cá Horia Sima, în loc de a-i ràspunde, scoate o carte în care îl acuzà de asasinarea lui Iorga şi Madgearu. Ce nedreptate strigàtoare la cer din partea aceluia care i-a fost cândva şef şi pe care l-a servit cu credinţà!

Boeru ştia cà nu va primi niciun ràspuns la scrisoarea lui. Era absurd sà creadà cà dupà toatà acţiunea întreprinsà con-

tra Comandantului, acesta va accepta să intre în corespondență cu - el, nu numai pe această temă, dar pe orice temă, în general. El în- suși, prin mișeliile lui, și-a rupt punțile oricărei legături. Dar nu asta îl interesa, ci să justifice mai târziu dece face apel la - judecata opiniei publice. Dupăce la demersurile lui nu a primit ni- ciun răspuns, era logic să caute alte căi de "lămurire" a cazului - său.

7) Scrisoarea lui Boeru către Comandant este o țesătură - de neadevăruri dela un capăt la altul al ei. Atât de mult minte în- cât se prinde în ițele propriilor lui afirmații. Tonul general al scrisorii este că Boeru și Comandantul ar fi fost complici la păs — trarea unor secrete teribile, că Boeru ar fi făcut un colosal sacri- ficiu păstrând tăcerea de 20 de ani, dar că nu mai poate, este la - limita răbdării omenești. "Dvoastră sunteți în măsură"..., "dvoas- tră știți"..., "dvoastră ați cercetat personal cazul"... Îl ia, cum se zice, la sigur pe Comandant. Ori, Comandantul nu știe nimic din toate aceste spuse ale lui Boeru. Este pentru prima oara cand le aude. Toate sunt inventii de ultima oră. Tot ce a știut Comandantul des — pre Boeru le-a spus în cartea "Cazul Iorga-Madgearu".

Boeru nu se mulțumește să ceară Comandantului să-i clari- fice cazul, ci își anticipă poziția. E metoda lui specifică de a - se apăra, ca prin afirmații vagi și necontrolate să semene îndoeli în suflete.

Să trecem acum la detaliile scrisorii. Unele lucruri le cunosc eu, iar pe altele m'am adresat Comandantului să le explice. Intâiu, de toate Boeru să o mai slăbească cu justiția. El zice că ar fi cerut atunci Comandantului ca chestiunea să fie "deferită jus- tiției". Boeru fugea de justiție ca iepurele din calea vânătorului. Mi-a spus mie Puiu Florescu și alți camarazi cum umbla Boeru a doua zi după săvârșirea crimei pela prietenii lui dela Răsleți ca să-și facă atmosferă și ca aceștia să intervină la Comandant ca să nu fie predat justiției. "O, îmi spune Comandantul, dacă Boeru s'ar fi pre- dat justiției, ne-ar fi ușurat mult situația. Eu am așteptat acest gest. Eu nu puteam să-i cer acest lucru din considerațiile politi-

ce pe cari le-am expus în carte şi din consideraţii de etică legionară. Dar bravura ce-a arătat-o în faţa mea, n'a avut nicio urmare. A lăsat ca toată greutatea faptei lui stupide să cadă asupra mişcării, asupra mea, asupra altora din conducere. Noi a trebuit să facem un efort desperat pentru a redresa situaţia mişcării în acel moment critic, care ar fi putut duce la arestarea în bloc a tuturor - căpeteniilor legionare. Niciodată n'a cerut Boeru să se predea justiţiei şi niciodată nu i s'a cerut să nu se predea".

Dacă Boeru era atât de chinuit de gândul să ţasă de sub - acuzaţia că a omorît pe Iorga şi Madgearu, putea foarte bine să se predea justiţiei după evenimentele din Ianuarie. Nu mai era nimeni care să-l reţină. Comandantul era fugit, toţi ceilalţi conducători la fel. Niciun om nevinovat nu poate să accepte ca toată ţara să-l arate cu degetul ca asasin al lui Iorga. Dar Boeru ştia ce-l aşteaptă. El nu s'a ascuns de justiţie pentrucă avea "mari secrete" de apărat, pentru a nu băga la apă pe alţii, ci pur şi simplu pentrucă era vinovat şi ar fi sfârşit în faţa plutonului de execuţie. Din - Germania apoi putea foarte bine să se întoarcă în ţară. Nu exista nicio opreliştе pentru cine ar fi voit să plece acasă. Iată tot - atâtea ocazii pierdute de Boeru ca să dea socoteală de faptele lui, disculpându-se.

Boeru nu se mulţumeşte să-şi proclame "nevinovăţia", ci - aruncă răspunderea faptei asupra altora. Sunt două persoane vizate în această scrisoare una e "preşedintele unei importante instituţii statale", care nu poate fi altul decât Ilie Olteanu, Preşedintele - Institutului Naţional al Cooperaţiei, unde Boeru funcţiona ca Director. Ori e un fapt notoriu că Ilie Olteanu aproape că nu s`a pus - în genunchi în faţa lui Boeru ca să-l determine să-l elibereze pe - Madgearu. O a doua persoană vizată de Boeru este "şeful grupului - legionar în raza căruia s'a consumat fapta". Cum fapta s'a consumat în drumul spre Ploeşti şi pe Valea Prahovei, înseamnă că Boeru vrea să implice în asasinarea lui Iorga şi Madgearu pe profesorul - Mihail Tase, care, pe atunci, era şef al acestui judeţ. Mihail Tase a murit în 1944, dar fratele lui Gheorghe Tase, trăeşte şi se va

însàrcina sà apere mai bine ca mine memoria lui Mihail Tase de infa miile lui Boeru.

După toate aceste ticàloşii, Boeru mai face şi pe generosul. El ştie cine a dat ordinul, dar n'ar vrea sà facà prin aceasta "niciun ràu nimànui". "Nu ştiu unde se aflà cel care a luat iniţiativa şi a dat ordinul".

L-am întrebat pe Comandant ce crede de "secretele" cu care se înconjoarà Boeru. Mi-a ràspuns textual:

"N'am nimic de ascuns în această chestiune şi niciun secret de împàrţit cu Boeru. Dimpotrivà, vreau cât mai complectà luminà. Dacà a primit vreun ordin dela cineva, sà spunà dela cine l-a primit. Sà nu lase lucrurile în suspensie, cum îi place lui, şi nici sà nu şantajeze cu formula cà nu vrea sà facà "niciun ràu nimànui". Nu i se poate întâmpla nimànui niciun ràu pentru simplu motiv cà această persoanà, persoana dela care zice cà ar fi primit ordinele,nu există decât în imaginaţia lui, iar dacà vrea sà falsifice foaia de serviciu a unor legionari, care nu se pot apàra, pentru a se degaja de propriile lui ràspunderi, îl priveşte. Nu e la prima încercare de acest gen. Noi suntem aicea sà le luàm apàrarea. Boeru e încolţit de propria lui crimà. Ca sà şi-o acopere, recurge la alte şi alte crime şi pe acest povârniş nu mai există oprire".

Centru de greutate al întregei acţiuni nu a fost nici în Prahova şi nici la subcentrul legionar de pe Calea Griviţei, ci în biroul lui Boeru dela Institutul Naţional al Cooperaţiei. E cu totul deplasat ca Boeru sà vorbeascà "de o razà de acţiune" în altà parte, când întreaga acţiune a fost proectatà şi executatà din biroul sàu. Din echipa de opt care a luat parte la expediţia depe Valea Prahovei, cinci persoane aparţineau acestui birou: directorul (Boeru), secretarul Institutului, un consilier al Institutului, un funcţionar al Institutului şi şoferul Direcţiei, plus maşina Institutului. Pe toţi aceşti cinci i-am cunoscut, pentrucà au fost cu mine la Rostock. Dacà Boeru nu a avut altà misiune decât sà ia de acasà pe Madgearu şi sà îl predea "mişcàrii", dece a plecat cu tot

personalul dela birou pe Valea Prahovei, dece a tolerat ca mașina - Institutului să fie întrebuințată la transportarea lui Madgearu și Iorga? Cum putea mașina, cu șoferul instituției, să facă o lungă - cursă pe Valea Prahovei, fără aprobarea Directorului?.

Dacă Boeru n´a avut altă misiune decât să predea pe Madgearu "Mișcării", nu știa Boeru că sediul mișcării era în strada Gutenberg 3 și nu în Calea Griviței? Nu era mai indicat ca acolo să ducă pe Madgearu? Sau cel puțin în strada Romei? Sau la Prefectura de Poliție? Sau la Serviciul de Ordine al Mișcării? Dece a evitat toate aceste locuri și s´a îndreptat spre un obscur subcentru legionar?

Pentrucă ideea lui era de a-l omorî pe Madgearu și a pleca apoi după Iorga. Orice contact cu o autoritate legionară sau o autoritate a Statului l-ar fi împiedecat dela realizarea acestui - plan, scăpându-i victima din mână. El nu s´a dus la subcentrul legionar din Calea Griviței ca să predea pe Madgearu, ci ca să-și completeze echipa cu "trei trăgaci buni". Cărui șef legionar responsabil a predat Boeru pe Madgearu? Ar fi interesant de știut.

Mai spune Boeru în scrisoarea lui că Comandantul "a cercetat personal cazul" în 1940 și deci ar cunoaște perfect toată afacerea. Că, după aceea, la unii le-ar fi dat anumite consemne, la alții alte consemne, pe unii i-ar fi ținut într´un fel de domiciliu - forțat, altora le-ar fi dat drumul, și alte afirmații de același gen destinate să provoace confuzie în cetitor. M´am adresat Comandantului să-mi lămurească această parte plină de mistere a scrisorii lui Boeru:

"Eu nu am cercetat cazul, în sensul care vrea Boeru să - afirme. N´am făcut o anchetă propriu zisă, pentrucă era inutilă. - Lucrurile erau perfect clare. Boeru s´a prezentat cu întreaga echipă și și-a asumat răspunderea faptei. Fapta era cunoscută, făptașii cunoscuți, răspunderea stabilită, și mobilul împușcării lui Iorga - și Madgearu precizat în cuvântarea lui Boeru, care a vorbit în numele tuturor. Ce să mai insist? Asupra detaliilor execuției? Era pe

nibil pentru Boeru, iar mie nu-mi fàcea plàcere. Aceasta poate foar_ te bine sà o facà Boeru. Sà scrie o carte în care sà înfàțișeze ultimele momente din viața lui Iorga și Madgearu, ultimele lor cuvinte.. Ar fi o importantà contribuție istoricà".

"Eu am luat act de declarațiile categorice ale lui Boeru - în fața lui Borobaru a lui Ilie Niculescu și a altor legionari. Apoi mi-am exprimat toatà amàràciunea pentru cele întâmplate, deși înțeleg foarte bine sentimentele cari i-au împins la aceastà faptà, și le-am spus la urmà, cà soarta lor va depinde de modul cum se va rezolva - chestiunea, în ansamblul ei, de càtre Conducàtorul Statului".

Referitor la afirmația lui Boeru cà dupà aceea ar fi primit ordin dela Comandant "sà disparà" ca sà nu fie prins și sà nu - fie constrâns de autoritàți sà spunà nu știu ce lucruri neoportune, Comandantul mi-a precizat urmàtoarele:

"Dupà acordul încheiat cu Antonescu, le-am trimis vorbà tu_ turor celor implicați în omorîrea lui Iorga și Madgearu sà iasà din viața publicà și sà își vadà de afacerile lor particulare. Nu le-am cerut sà se ascundá, cum susține Boeru, pentru a nu càdea în mâna au_ toritàtiilor, ci sà nu se mai amestece în Stat sau Mișcare. Dupà - "serviciile" aduse cauzei legionare nu mai era loc pentru ei în viața publicà și în primul rând pentru Boeru, care se convertise într'- un fel de Terente sau Munteanu pentru oamenii politici. Antonescu - vedea roșu când auzea de Boeru. Ca màsurà elementarà de prudențà, - Boeru și întreaga echipà au fost confinați pentru un timp carecare - la Sinaia. Dupà teribilul șoc provocat de fapta lor în relațiile cu Antonescu și partidele, exista temerea cà aceeași oameni, sub conducerea lui Boeru, sà nu sàvârșească alte ispràvi asemànàtoare. Ei au fost ținuți la Sinaia, cu domiciliu forțat catva timp, pentru a ocro_ ti viața oamenilor politici și nu pentru motivul invocat astàzi de - Boeru, dispariția lor din fața autoritàțiilor. Aplicarea acordului cu Antonescu îi scutea de orice urmàrire, afarà de cazul cà Boeru în_ suși ar fi crezut necesar sà se predea parchetului. De altà parte, nici n'ar fi cutezat nimeni sà îi aresteze atâta vreme cât mișcarea era la putere.

"Toți, afarà de Boeru, au înțeles situația și nu mi-au mai creat noi supàràri. Boeru nu s'a astâmpàrat. Plecând dela Sinaia, și ne mai putându-se întoarce la Cooperație, de unde a fost scos de a doua zi, s'a gândit sà facà o negustorie în stil mare. Voia sà pu nà mâna pe o fabricà din județul Prahova, achitând o sumà ridiculà în raport cu valoarea întreprinderii. Pentru a constrânge pe pro - prietarul fabricei sà semneza contractul, i-a administrat o crâncenà bàtaie. Nici nu se potolise bine așadar furtuna provocatà de împuș- carea lui Iorga și Madgearu și Boeru provoacà un nou scandal, care a ajuns iaràși pânà la Președinție. A venit omul la mine, mi-a aràtat urmele loviturilor pe față, i-am cerut scuze, s'a anulat operația și am trimis severe ordine organizatisi de Prahova sà împiedece pe "ne- bun" sà mai calce în județ. Spun aceste lucruri nu pentru a încàrca pe Boeru cu o nouà acuzație, ci pentru a aràta cà Boeru n'a primit - niciun ordin sà disparà în sensul fizic al cuvântului, pentru a nu - fi arestat și constrâns sà desvàluie nu știu ce "secrete", ci sà dis- parà din viața publicà, làsând mișcarea în pace. Dovada e cà la un scurt interval a reapàrut și încà într'un chip spectacular, ceeace - infirmà afirmația lui. Nici n'avea cine sá constrângà pe Boeru sà - facà declarații "nedorite", pentrucà nimeni nu-l urmárea pâna la 23 Ianuarie 1941".

Mai constat din scrisoarea lui Boeru cà nu numai el, ci și alți trei fàptași au primit ordinul dela Comandant "sà pàstreze în - chip desàvârșit secretul". "Bine, Domnule Boeru, -îți spun eu, Cos- tea-, ce secret de mare clasà, misterios și tenebros, este acela ca- re mai este cunoscut de alți trei? Dacà așa stàteau lucrurile, se - fàcea ca Dta, sà-ți consumi liniștea sufletească vreme de 20 de ani? Nu știai cà asemenea secrete, la care participà mai mulți inși, nu - țin, cà fiecare mai are câte un bun prieten, càruia i-l împàrtășește "Marele" secret, din fericire, n'a transpirat pânà astàzi, când Dta însuți pari dispus sà-l trâmbițezi în lume. Dece? Sà-ți spun eu de- ce. Pentrucà n'a existat și n'avea ce sá transpire".

Așa se întâmplà când se clàdește sistemul de apàrare nu - mai pe minciuni. Undeva se rupe ața. "Nici Boeru și niciunul din -

echipa lui n´au fàcut parte din cercul intim al colaboratorilor mei" -mi-a declarat Comandantul. "Pe Boeru l-am cunoscut vag, pe ceilalţi dela Cooperaţie, presupun cà i-am cunoscut cu prilejul unei vizite oficiale fàcute la Institut, înainte de aceste întâmplàri. In - orice caz, când s´au prezentat la reşedinţa Lupeştii, marea majoritate îmi erau figuri neconoscute. Nu-i exclus sà-i fi întâlnit pe - la reuniuni legionare, dar ca legionari între miile de legionari. - Aici discuţia s´a desfàşurat în prezenţa tuturor, iar după aceea nici nu i-am mai vâzut pânà în Germania".

Ca sà încheiu cu examinarea acestei scrisori, Boeru nu se recunoaşte vinovat decât de "publicitatea care s´a fâcut în jurul numelui sàu cà el ar fi condus echipa de execuţie". Il întreb pe Dl - Boeru, dece nu s´a fàcut aceastà publicitate în jurul meu? Dece dintr´o jumàtate de milion de legionari, numai el s´a bucurat de aceastà tristà faimà? Dece n´a intrat în circulaţia opiniei publice mà - car numele unuia dintre coechipierii sài? Numele acestora se cunosc, dar numai în cercul restrâns al legionarilor, în timp ce numele lui Boeru s´a propagat cu o iuţealà fulgeràtoare în toatà ţara şi - chiar peste hotare. Boeru refuzà explicaţia cea mai naturalà din lume. El a fost şeful echipei, el este responsabilul Nr. 1 de cele întâmplate pe Valea Prahovei şi chiar s´a complàcut un timp oarecare - în acest rol.

8) Pentruce a tàcut Boeru 20 de ani? Pentrucà avea grele secrete de apàrat, în interesul mişcàrii? Când un om face sacrificiu sà tacà 20 de ani, atunci ştie sà ducà secretul cu el în normânt. Boeru n´a reacţionat pânà acum la "publicitatea" ce s`a fácut în jurul numelui sàu, pentrucá condiţiile nu erau prielnice pentru a-şi - lansa în public torpila nevinovàţiei lui în cazul Iorga-Madgearu. Ce ecou ar fi avut aceastà învercare în ţrà sau în Germania sau imediat dupà ràsboiu? Faptele lui erau prea proaspete, prea cunoscute, prea în amintirea tuturor ca sà poatà fi tàgàduite. Prea mulţi ştiau de întâmplarea lui. Dacà ar fi încercat sà se desvinovàţeascà atunci, ar fi râs lumea de el sau l-ar fi considerat nebun. Trebuia sà treacà ani şi ani, pentruca sà se schimbe aspectul politic al ţàrii, al exilului şi al mişcàrii. Numai după moartea atâtor camarazi, dupàce

mii şi mii zac în închisori fără posibilitate de a-şi face cunoscut gândul lor, numai după ce procesul de desagregare al mişcării din - exil, inerent acestei pribegii prelungite, era suficient de înaintat, putea spera Boeru să găsească auditorul necesar la aberaţiile lui. Apoi mai era nevoe ca Boeru să dispună de suficiente mijloace materiale ca să-şi poată organiza campania în favoarea desvinovăţirii lui.

9) Intr'o scrisoare publicată într'o fituică din exil, - Boeru susţine că înzadar vrea Comandantul să-l prezinte ca făcând - parte din tagma Samurailor. Nici eu nu cred că Boeru are ceva comun cu spiritualitatea Samurailor, căci dacă ar fi fost din sângele lor, s'ar fi sinucis după răul ce l-a făcut mişcării. Aşa se comportau Samuraii. Săvârşeau acte de răsbunare, juste în ordinea morală, dar contrare legilor ţării, şi atunci ca să nu se expună de a fi pedepsiţi, să cruţe această durere conducătorilor ţării, îşi puneau ei înşişi capăt vieţii.

Câtă deosebire faţă de atitudinea lui Miti Dumitrescu! - Miti Dumitrescu plecase în ţară cu misiunea din partea Comandamentului legionar dela Berlin să scape ţara de monstrul care ucisese pe Căpitan. Nimeni nu i-a cerut însă să se predea după săvârşirea - atentatului. Mişcarea se afla pe atunci în clandestinitate şi avea toată libertatea să se salveze. Condiţiile în care a fost realizat atentatul îi lăsau timpul necesar să se pună la adăpost. Dar el refuză salvarea cu întreaga echipă, deşi ştia că-l aşteaptă mai mult decât moartea, chinuri înspăimântătoare, pentru a nu cădea răspunderea atentatului asupra celor din închisori. Boeru săvârşeşte o acţiune de răsbunare pe socoteala lui, creind mişcării o situaţie teribilă şi fără a-şi asuma niciun risc personal, căci mişcarea se - afla la putere. Scapă apoi de orice urmărire tot graţie mişcării, graţie Comandantului, dar el nu face niciun sacrificiu pentru mişcare, nici măcar acela de a se purta decent până la sfârşitul vieţii. La urmă nici nu vrea să audă de propria lui dementă din 1940 şi, ca să scape, împroaşcă cu exhalaţiile lui veninoase întreaga mişcare.

10) Dupàce şi-a creat reţèaua de prieteni în exil, graţie considerabilelor mijloace materiale de care dispune, Boeru s´a gândit cà a sosit momentul sà-şi lichideze trecutul, eliminând din biografia lui asasinarea lui Iorga şi Madgearu. El putea foarte bine - sà se apere, dacà se considera nedreptàţit, scriind o carte, dând o amplà làmurire asupra acestei întâmplàri nefericite. In definitiv - după 20 de ani, cazul Iorga-Madgearu a ieşit din faza juridicà şi a intrat în domeniul istoriei. Dar acest drum simplu şi normal, nu-i convenea lui Boeru. Pentrucà, urmându-l, nu putea sà asvârle îndoiala asupra punctului vulnerabil al vieţii lui. El a preferat metoda şoaptelor, a insinuaţiilor, a sondelor asvârlite ici colea, a pozelor de biatà victimà, iar când a ieşit la luminà s`a servit de reţeaua lui de complicitàţi ca sà obţinà certificatul de bunà purtare.

Toatà lumea s´a întrebat dece a fàcut Boeru apel la un - "Consiliu de Onoare"? Cine l-a ofensat? Antonescu, justiţia care l-a condamnat? Eu? Noi toţi legionarii care ştim cà a fost promotorul acţiunii? Tara care ştie de ispràvile lui? Comuniştii care l-au atacat? Palaghiţà în cartea lui? Comandantul? Iatà cà pàrerea ce şi-a fàcut-o lumea despre el, începând dela legionari şi pânà la duşmani, este identicà. Boeru a intrat în istorie şi unicul mijloc de a rectifica pàrerile "eronate" ce şi le-a fàcut lumea despre el, era sà-şi scrie memoriile. Lucràrile contemporane de istorie, chiar cele mai serioase, sunt pline de afirmaţii false despre mişcare, adeseori injurioase. Ce ar zice lumea dacà pe autorii al acestor lucràri nedrepte - i-am fi chemat în faţa unor Consilii de Onoare? E absurd.

Dacà n´a urmat aceastà cale, simplà, clarà şi logicà, este cà nu putea, ca activitatea lui din timpul guvernàrii legionare nu - se preta la o expunere luminoasà. Din propriul lui trecut nu gàsea argumente ca sà se apere. Misiunea acestui Consiliu era tocmai sà-i furnizeze piesele de care avea nevoie pentru a-şi dovedi nevinovàţia. Piese, bine înţeles, ticluite ad-hoc din màrturii şi interpretàri - false. Misiunea Consiliului nu era de a-i "repara nedreptatea", ci de a-i face operaţia de rectificare a şirei spinàrii, tâindu-i cocoaşa Iorga-Madgearu.

11) Aşa zisul "Consiliu de Onoare" dela Paris este o creaţiune a lui Boeru. A fost constituit de oameni aleşi de el dintre prietenii şi devotaţii lui, fără nicio garanţie de obiectivitate. Un Consiliu de familie, cum s'ar zice, cu roluri împărţite anticipat.- Oameni serviţi de Boeru sau legaţi de el prin diverse interese se - puneau acum la dispoziţia lui pentru contra-servicii. Să examinăm - lista membrilor din Consiliu şi relaţia în care se situiază fiecare cu Boeru:

Incepem cu "marcanta" personalitate a Generalului Ion - Gheorghe. Activitatea cea mai importantă desfăşurată de Generalul Ion Gheorghe în timpul când a fost Ambasador al României la Berlin a fost vânătoarea de legionari. De aici i se trage şi porecla de - "temnicerul din Germania". El veghea cu străşnicie ca să nu mai rămâna nicio ciosvârtă de legionar liber pe teritorul Germaniei. Când descoperea ceva, făcea scandal la Externe, iar Gestapo-ul îndeplinea restul, înhăţând pe respectivul şi băgându-l la Buchenwald. Generalul Gheorghe poartă o mare răspundere pentru trădarea dela 23 - August, căci în loc să semnaleze guvernului german critica situaţie internă în care se găseste Mareşalul şi necesitatea unui acord larg intre toate forţele nationale, când inamicul se apropie de frontierele României, continua să-şi consacre energiile vânătoarei de legionari şi, în modul acesta, contribue la prăbuşirea lui Antonescu.

In faza guvernului dela Viena, Generalul Gheorghe s'a - opus în primele luni cu înverşunare la formarea acestui guvern, folosindu-se de relaţiile lui la Externe, iar când acţiunea lui a - eşuat, a cerut să facă parte din el. Ca să măsurăm gradul de onorabilitate al Dlui General Gheorghe, n'avem decât să ne referim la un amănunt dintr'o carte de-a lui, publicată după războiu. El afirmă că nu-l cunoaşte pe Horia Sima, că nu l-a văzut niciodată, deşi a - fost la Viena, a stat cu el la masă la Hotel "Imperial". Cum poate un om de talia lui să se preteze la astfel de minciuni şi mai ales într'o carte destinată să clarifice posterităţii un capitol de istorie?

După capitularea Germaniei a avut nenorocul să ajungă — într'un lagăr american (își spăla și el păcatele, pentrucă a colaborat cu Gestapo-ul la închiderea în lagăre a propriilor lui compatrioți). După eliberare, s'a avântat cu sete în viața politică. A căutat mai întâiu să se pună bine cu legionarii, pentruca cu ajutorul lor să ajungă șeful politic al românilor din Germania. Nereușindu-i acest plan, Generalul trece din nou, furios, de partea adversarilor mișcării. Pentru a-și recruta partizani pentru anemica lui "Ligă a Românilor Liberi", deschide larg porțile organizației, acceptând și o mulțime de elemente dubioase. Incepe apoi o amplă campanie de denunțuri contra legionarilor, pe cari nu-i mai scotea din "naziști" și "faciști". Acestei campanii i-a căzut victimă și Institutul Român dela Muenchen, de sub conducerea regretatului Grigore Manoilescu. In gazeta lui "Patria" s'a folosit apoi de orice prilej pentru a lovi în mișcare. Finalmente, după ruptura din 1954, Boeru vine către el cu ramura de măslini. O eră nouă începe în relațiile cu legionarii, din care unicul profitor iese Generalul. Își ajunge însfârșit visul cu ochii, devine șeful UARG-ului și se poate prezenta în fața autorităților germane ca mandatar al românilor din Germania. Dar, vai, rezultatele sunt deprimante. Cei care și-au pus nădejdile în el, au exagerat relațiile și posibilitățile lui. Generalul merge la ciupeală politică. E un om care se încovoaie la toate vânturile și este dispus să pacteze cu oricine pentru mici avantagii. Din când în când îl vedem pe Generalul Gheorghe că se rățoește contra Comitetului Național, dar pe sub ascuns întreține relații cordiale cu acest comitet, fie direct fie prin oficina "Free Europe".

Din colaborarea cu Generalul Gheorghe, aranjată de Boeru, elementul legionar n'a tras niciun profit, fiind permanent ținut în subsolul politicei. Pierzând inițiativa, servește ca materie primă la diverși șefi cari, subteran, sunt în slujba aceluiași stăpân.

Când Boeru i-a solicitat Generalului ajutorul ca să-și "dovedească" nevinovăția, acesta nu putea să-l refuze. Erau prea mari obligațiile lui de tot felul contractate față de Boeru. Dacă Boeru ar fi rămas leal lui Horia Sima, putea să aștepte mult și bi-

ne până ce Generalul s'ar fi îndurat să-i asvârle măcar o privire, - căci imediat i-ar fi răspuns: "cu asasinul lui Iorga nu stau de vorbă". Dar cum Boeru devenise altă brânză în altă traistă, colaboratorul său cel mai prețios, omul care i-a adus pe tavă toate organizațiile legionare din Germania, nu-l putea refuza.

Intre semnatarii protocolului dela Paris se găsesc și Dnii Mârza și Guguianu. Aceștia sunt doi amploiați ai lui Boeru, doi reprezentanți comerciali ai lui, unul la Milano și altul la Paris, încât explicația prezenței lor în Consiliu nu prezintă nicio dificultate.

Cât privește pe Dl Gheorghe Uscătescu, nu credem că i-a făcut plăcere să figureze în acest Consiliu, știindu-l un om extrem de prudent. El substitue de fapt pe prietenul său Răuță, care, la rândul lui, este un vechiu prieten și colaborator a lui Boeru. Ce legături există între Boeru și Răuță, e greu de precizat, dar din faptul că Răuță l-a împins pe Uscătescu în Consiliu, se poate trage concluzia că Boeru are mare priză asupra lui Răuță și că acesta din urmă - nu se poate deroba de o cerere a lui Boeru, chiar dacă îl obligă la imprudențe. Intr'adevăr situația lui Uscătescu și Răuță se complică în cazul ce-l cercetăm cu împrejurarea că amândoi întrețin relații - comerciale cu țările comuniste, fapt care îi așează într'o poziție - deplorabila fată de exil și asvârle semne de întrebare asupra atitudinii lor.

Participarea lui Virgil Mihăilescu la acțiunea de defăimare a mișcării legionare reprezintă cazul cel mai regretabil, pentrucă face parte din vechea falangă legionară și pe vremuri s'a distins în acțiunea de dărâmare a regimului carlist, luptând cot la cot și - trecând prin nenumărate primejdii alături de Comandant. Virgil Mihăilescu e un prizonier al instituției pe care a creat-o. Biblioteca dela Freiburg, ca să trăiască și să trăiască și el, are nevoe de - ajutoare, de multe ajutoare. Cum mediul legionar este sărac, Mihăilescu este obligat să facă apel la toate cercurile românești și - streine, dispuse să-l ajute.

Această nevoe i-a impus să devină cât mai eclectic în părerile politice, cât mai amabil cu toată lumea şi cât mai puţin legionar. In ultimul timp s'a mutat cu biblioteca într'o casă cumpărată de Principele Nicolae la Freiburg. Această situaţie l-a fixat în stare de obedienţă politică faţă de reprezentantul Principelui - în Germania, Mihail Enescu. Cum Mihail Enescu este şi un intim prieten şi colaborator al lui Boeru, făcând parte din aceeaşi reţea, fără îndoială că a făcut presiunile necesare asupra lui Mihăilescu ca să-l determine să plece la Paris. E de presupus că la hotărârea - lui Mihăilescu a contribuit într'o largă măsură şi munificenţa lui Boeru faţă de Biblioteca dela Freiburg.

Ne rămâne să lămurim enigma Colonelului Tomoroveanu. Apariţia lui tam-nesam în Consiliu a surprins, pentrucă de multă vreme omul acesta ducea o viaţă retrasă şi nu s'a amestecat în divergenţele dintre legionari. Ca să prindem firul afacerii, trebue să ne - aducem aminte de un eveniment nu prea îndepărtat din viaţa Dlui Colonel. Acum câţiva ani i-au venit Dlui Colonel din ţară copilul şi soacra. Cum pe vremea aceea nu întrase încă în vigoare regimul comerţului cu sclavi (astăzi a devenit o profesiune onorabilă, exercitată chiar de guvernul Statelor Unite), faptul a stârnit senzaţie - la Paris. Lumea a început să-l ocolească, bănuindu-se că nu este - lucru curat la mijloc, că Colonelul şi-a luat anumite angajamente - faţă de guvernul din ţară, Minimul de preţ care se plăteşte în cazuri de acestea este neutralizarea politică a respectivului. Şi, - într'adevăr, Colonelul din acest moment s'a desinteresat de problemele din exil, lăsând ca timpul să aştearnă uitare peste actul reunirii familiei lui. Este pentru întâia oară când Colonelul Tomoroveanu iese din poziţia de neutralitate şi se angajează într'o acţiune care nu face rău comuniştilor, ci mişcării, şi atunci e legitim să ne întrebăm dacă aceste bănueli n'au un fond de realitate.

12) Nu cunoaştem martorii cari au depus în faţa aşa zisului Consiliu de Onoare dela Paris şi nici probele pe baza cărora a fost întocmit Protocolul, pentrucă nu s'a publicat nimic. E un - procedeu inadmisibil din punct de vedere al unei cercetări obiective. Protocolul nu are nicio valoare, fiind lipsit tocmai de partea

care sà-i justifice concluziile. Cu atât mai mult cu cât Consiliul este constituit din oameni de casà ai lui Boeru şi ca atare nu prezintà nicio garanţie de imparţialitate.

Adevàrul îl arde la degete pe Boeru. De aceea preferà metoda penumbrelor, a insinuaţiilor, a generalitàţilor. El urmàreşte în primul rând sà-şi creeze atmosferà, sà obişnuiascà lumea progresiv cu ideea cà este o biatà victimà a unei mari nedreptàţi. Când - opinia publicà va atinge un anumit grad de receptivitate la ideile lui, mai dà drumul la ceva.

Cu mijloacele de care dispune Boeru îşi mai poate întocmi încà şapte "Consilii de Onoare". Dar niciunul şi nimeni nu-l va - spàla de vinovàţie, vinovàţia agravatà astàzi şi de odioasa încercare de a asvârli crima lui în sarcina mişcàrii şi a altor legionari. Ar fi fost mult mai demn pentru el sà suporte cu resemnare consecinţele faptei lui, considerându-se un instrument al destinului în - slujba ràsbunàrii Càpitanului, aşa cum mişcarea a suportat pentru - el aceste atacuri, decât sà cerşeascà un alibiu dela oameni cari - ştiu cà mint pentru a-i face un serviciu. Dar acum e prea târziu. Supt de vâltoarea ràului, nu mai are încotro, trebue sà meargà pânà la fund.

13) Cazul lui Boeru n'ar constitui nicio problemà dacà - s'ar circumscrie la el însuşi. Toate planurile de a màslui adevàrul se vor pràbuşi pânà la urmà. Acţiunea lui Boeru capata relief şi semnificaţie prin forţele care îl piloteazà. Convertindu-se într'un instrument de desagregare al mişcàrii, implicit Boeru s'a pus sub ocrotirea puterilor ràului. Aceste puteri sprijinesc direct - sau indirect pe oricine e dispus sà atace patrimoniul legionar. In noua conjucturà şi cu binevoitorul sprijin al puterilor ràului, - Boeru va face carierà. Oricine poate sà-şi dea seama cà acţiunea - lui Boeru se desfàşoarà paralel cu recrudescenţa campaniei guvernului comunist dela Bucureşti contra memoriei Càpitanului şi contra - Comandantului, campanie care e executatà tot cu ajutorul legionarilor. Acelaş procedeu şi dincoace şi dincolo de cortina de fier. După 15 ani, au fost eliberaţi din închisori Dumitrescu Borşa, Vojen,

Budişteanu şi alţii, obligându-i sà asvârle cu noroiu în propriul - lor trecut. Vor mai apàrea şi alţii. Aceşti nefericiţi mai au o - scuzà, cà numai cu preţul desonoràrii lor puteau sà mai vadà lumina soarelui. Ce justificàri pot avea însà acei legionari din exil, ca- ri, deşi se bucurà de libertate, se pretează la aceleaşi servicii - infame? Cà-i convine lui Boeru sà se asvârle culpa lui asupra miş- càrii, se înţelege, dar s´au gândit ei la gravele prejudicii ce le creazà mişcàrii când susţin cà acţiunea lui Boeru s´a executat în - cadrul "màsurilor generale de arestare a fruntaşilor politici"? - Când Generalul Gheorghe semneazà un astfel de protocol, faptul ne - lasà absolut indiferenţi, càci îi cunoaştem şi ràscunoaştem senti - mentele lui. El nu poate fi decât satisfâcut dacà legionarii înşi- şi îl solicità sà lovescà cu pietre în mişcare. Când însà unii ca- ri altàdatà s´au numárat printre camarazii noştri îşi pun semnàtura pe acest document, atunci ne cutremuràm de durere şi ne întrebàm ce urme a làsat educaţia legionarà în sufletul lor? "Legionarii aceş - tia trebue sà fie sau idioţi sau mai perverşi decât noi, comuniştii" trebue sà fi exclamat jupânii dela Bucureşti, când au citit aceastà declaraţie.

Intotdeauna adversarii mişcàrii, pentru a distruge Legiu- nea, au càutat sà-şi gàseascà aliaţi în interiorul ei. E calea cea mai comodà şi mai sigurà. Scrisorile şi articolele lui Stelescu - sunt pânà astàzi utilizate pentru a se profana memoria Càpitanului. Cartea lui Palaghiţà a câştigat aceeaşi tristà celebritate. Comu - niştii şi duşmanii Legiunii extrag din aceastà carte "dovezile" de care au nevoe ca sà ne atace. Protocolul dela Paris va servi ace - luiaşi scop. Pentru a apàra un om care nu poate fi apàrat, legiona- rii din Consiliu şi toţi cei cari l-au încurajat şi epolat pe Boeru au furnizat o nouà armà în mâna puterilor ràului. Tot acest specta- col degradant se întâmplà pentrucà aceşti legionari şi-au uitat de învàţàtura Càpitanului cà "legionarii nu sunt nici proşti şi nici - de vânzare". Ei au càzut victimà unor sugestii streine în loc sà - continue lupta cu inimà curatà pentru aceleaşi idealuri.

E regretabil cà existà şi legionari care cred cà acope - rind cu tàcerea lor ticàloşiile din cartea lui Palagiţà sau din re-

centul document pot sá tragà ei beneficii din "desvàluiri" proveni-
te din sânul mişcàrii. Ei demonstreazà prin aceastà concepţie sim-
plistà o totalà lipsà de perspicacitate politicà şi spiritualà. Pen
trucà sau mişcarea este aşa cum este descrisà de Palaghiţà în car -
tea lui şi atunci nici presupuşilor beneficiari nu le va mai acorda
lumea nici cea mai uşoarà atenţie sau mişcarea e altceva, un destin
màreţ, care nu poate fi atins de nicio calomnie, şi atunci toate -
aceste càrţi şi documente nu desonoreazà decât pe acei cari le-au -
scris şi semnat. Mişcarea merge înainte pe drumul ei semànat de -
prigoane, dar totdeuna conştientà cà pânà la urmà idealurile ei vor
triumfa.

Am lungit mult aceastà expunere, peste prevederile mele,
când am pus mâna pe condeiu, dupà o lungá şi istovitoare boalà, dar
am fost nevoit càci Boeru se mişcà cu unduiri de şarpe şi trebue as
vârlità lumina în toate ungherele pe unde se târàşte.

Nu pot sà încheiu aceste rânduri fàrà sà felicit din toa-
tà inima şi în calitate de veteran al Gàrzii de Fier, cel mai ve -
chiu în mişcare dupà întemeietorii ei, pe camarazii, Gudi, Panà şi
Tase, cari au luat atitudine faţà de aberaţiile Consiliului dela Pa
ris, aràtând cà niciodatà mişcarea legionarà nu a luat "màsuri gene
rale de arestare a fruntaşilor politici", şi cà, dimpotrivà, toatà
stràduinţa conducerii legionare, în acele zile de tulburare dela Ji
lava, a fost sà punà la adàpost persoana fruntaşilor politici.

Existà un patrimoniu comun de apàrat, istoric şi spiri -
tual, peste orice divergenţe actuale. Onoare celor cari înţeleg -
aceastà exigenţà elementarà a vieţii legionare, càci màrturisind -
adevàrul, ei aduc şi cel mai vrednic omagiu memoriei celor càzuţi.

Madrid, 13 Mai 1963.

Gheorghe Costea
General Mola 277/3º. D.
Madrid - 16.

Postscriptum. Această punere la punct era terminată și dată la multiplicat când mi-a căzut în mână "Orientări", foaia informativă a fracțiunii Gârneață-Papanace, numărul pe Aprilie 1963. O notă publicată în acest număr, în care recunoaștem stilul Dlui Papanace, vice-șeful fracțiunii, protestează contra protocolului dela Paris, consideră legitimă reacțiunea camarazilor Tase, Pană și Gudi și declară categoric că "Mișcarea Legionară n'a dat nicio dispoziție pentru arestarea fruntașilor politici, adversari ai Mișcării Legionare". Salutăm cu satisfacție această contribuție la lămurirea cazului Iorga-Madgearu, chiar dacă autorul încearcă să-i dea o altă interpretare, din punct de vedere al vinovăției lui Boeru.

Dl Papanace ar fi putut constata, citind cu atenție protocolul, că odată căzând justificarea cu "măsurile generale de arestare a fruntașilor politici", se evaporează și piesa principală de apărare a lui Boeru din acest document. Dacă n'a existat un ordin al mișcării, atunci în ce calitate a operat Boeru arestarea lui Madgearu? E simplu și clar că nu rămâne decât cealălaltă alternativă valabilă: că a fost o acțiune particulară a lui Boeru și că mișcarea nu a avut alt amestec decât că a trebuit să suporte consecințele actului lui necugetat. In consecință, în cadrul acestui protocol, și dupăce "Orientările" resping motivația lui principală, nu mai rămâne loc pentru a se face niciun fel de prezumție asupra nevinovăției lui Boeru. Chestiunea revine exact la punctul de plecare. Juriul dela Paris n'a reușit să demonstreze nimic.

Deasemenea suntem plăcut surprinși să ne vedem confirmați și în părerea noastră că reuniunea dela Paris a fost o înscenare a lui Boeru și în consecință nu prezintă nicio garanție de obiectivitate. Acest act, spune nota, "s'a produs din inițiativa celui interesat, atât în desemnarea juriului cât și în administrarea probelor ...., devenind astfel un act particular".

Nu înțelegem însă dece Dl Papanace ține să admonesteze pe camarazii Tase, Pană și Gudi, pentru ieșirea lor sinceră și spontană în apărarea Legiunii. Li se face imputarea de "exces de zel și spirit polemic". In realitate, li se impută corectitudinea lor, -

faptul cà n´au şovàit nicio clipà sà màrturiseascà adevàrul. Dacà - pe Dl Papanace l-ar fi durut realmente Legiunea, ar fi trebuit ca - el însuşi din primul moment dupà publicarea protocolului sà înfiere ze declaraţiile din el şi sà nu aştepte pânà ce valul de revoltà - stârnit de ele în rândurile fraţilor separaţi sà-l oblige sà ia atitudine.

Se mai spune în aceastà notà cà acţiunea de "reabilitare" sau "desvinovàţire" a lui Boeru "s´a fàcut în afara Mişcàrii Legionare". Este perfect adevàrat cà s´a fàcut în afara mişcàrii, càci mişcarea este acolo unde este şeful ei, dar nu în afara fracţiunii Gârneaţà-Papanace. Dupà informaţiile noastre ultime, printre martorii aduşi de Boeru sà depunà în faţa juriului se gâsea şi Dl Gârneaţà. Cazul este foarte grav, dacà se confirmà (de şase luni aştepiàm publicarea dosarului!), şi pune într´o situaţie delicatà pe Dl Papanace. Cum mai poate sà susţinà acesta cà fracţiunea n´a avut - niciun amestec în montarea afacerii dela Paris, când a participat - Dl Gârneaţà, "primus inter pares" al frzcţiunii? Dl Gârneaţà este, dacà nu şeful real, cel puţin şeful formal al fracţiunii şi în consecinţà şi al Dlui Papanace. Dl Gârneaţà a dat girul fracţiunii la aranjamentul de familie dela Paris în favoarea lui Boeru.

Înţelegem eforturile Dlui Papanace ca sà desprindà fracţiunea de responsabilitàţile "spectacolului de anarhie" dela Paris, cum se exprimà singur. Noi credem însà cà ar fi procedat mult mai înţelept dacà dela începutul începutului l-ar fi consiliat pe Dl - Gârneaţà sà nu se bage în ştrudelul Boeru, càci acolo opereazà alte forţe cari nu mai au nimic de aface cu chestiunea în speţá. Teoria şi practica trebue puse de acord. Dl Papanace sà nu facà pe fecioara politicà în "Orientàri", iar în practicà, Dl Garneaţà sà între - în toate combinaţiile unde se conspirà contra mişcàrii, cum a fost şi cazul càrţii lui Palaghiţà.